

[Ministeren for Søfart og Fiskeri.]
ved Konventionens Afslutning, maa anse det for en Forpligtelse før eller senere at føre de dér tagne Beslutninger ud i Livet.

Ved det Lovforslag, jeg har den Ære at forelægge, henlægger man Forhyringens øverste Ledelse til Mønstringsbestyreren. Mønstringsbestyreren paa hvert Sted er i Forvejen en Tjenestemand, som i særlig Grad beskæftiger sig med Skibsfartsforhold og har det fornødne praktiske Kendskab til de særegne Forhold, som dette Erhverv gør det nødvendigt at tage Hensyn til. Næst efter at fastslaa, at Mønstringsbestyreren altsaa er den øverste Leder af Forhyringsvæsenet, bestemmer det foreliggende Lovforslag, at der i øvrigt paa Forhyringskontorerne skal ansættes Personale til Varetagelse af Forhyringsvirksomheden, som har den fornødne praktiske Erfaring i Søfartsforhold. Det bestemmes endvidere i Lovforslagets § 3 i Overensstemmelse med, hvad der naturligvis maa være en Grundbetingelse for alt Arbejdsforhold, at den, der driver Forretningen, Rederen, frit skal kunne vælge det Mandskab, han maatte ønske, og paa den anden Side, at ogsaa Mandskabet frit skal kunne vælge det Skib, det maatte ønske at sejle med, hvis vedkommende i øvrigt kan komme til det. Det søges ved Bestemmelser i Loven opnaaet, at Søfolkene faar det nødvendige Kendskab til Kontraktens eller Hyreaftalens Indhold, saaledes at der ikke bagefter skal kunne opstaa Tvivl om, hvorvidt de har kendt de Forhold, de er gaaet ind til.

Sammen med disse forholdsvis faa Bestemmelser angaaende Forhyringen foreslaas det at ændre den hidtil bestaaende Lovgivning om Mønstring af Skibsmandskab. Loven af 1892 vil ved den nye, her foreslaaede Ordning blive overflødiggjort, og jeg har ikke fra nogen Side hørt Indvendinger mod de Bestemmelser, der angaar Mønstringen. De er tværtimod fra alle Sider anset for at være en Fordel i den Form, de her har faaet, en simplere, enklere Form end den tidligere, der dog opretholder det, som er Mønstringens Hensigt, og som utvivlsomt maa siges at være en Nødvendighed.

Den nye Ordning skulde altsaa medføre, at det, der nu opretholdes ved, at pladssøgende eller mandskabsøgende selv betaler Omkostningerne, herefter overgik til Staten, og den samlede Udgift er anslaaet til et Beløb af 30 000 Kr. Det er Hensigten at gaa lempeligt frem med denne Sag. Det er jo et forholdsvis begrænset

Antal Steder her i Landet, hvor vi behøver at have særlige Forhyringskontorer, bortset fra København og enkelte større Byer, og det er da Hensigten at gaa frem paa den Maade, at Ordningen foreløbig gennemføres i København, medens den gennemføres i det øvrige Land, efterhaanden som Ledighed indtræder. Der er allerede flere Steder, hvor Forhyringsagenten er død eller paa anden Maade afgaaet, og hvor man midlertidig har konstitueret Folk til at passe Gerningen; dette aabner en let Adgang til at træffe den nye Ordning, her er foreslaaet.

Jeg vil gerne oplyse, at det under Forhandlingerne ved tredie Behandling i Folketinget fra en enkelt Side blev hævdet, at Søfolkene ikke havde nogen Interesse i denne Lovs Gennemførelse, at Udtalelser i saa Henseende skulde være faldet under en Konference i Folketingsudvalget. I den Anledning har jeg efter tredie Behandling modtaget en Skrivelse fra Formændene for Sømændenes Forbund og Søfyrbødernes Forbund, som jeg gerne ved denne Lejlighed vil henlede Opmærksomheden paa, fordi den tilbageviser den Paastand, der blev fremsat i Folketinget. Med den højtærede Formands forventede Tilladelse skal jeg citere disse faa Linier deraf:

„Refererende til vore Udtalelser overfor Udvalget vedrørende Oprettelse af Statsforhyringskontorer og foranlediget ved den Betydning, der har været lagt i disse, undlader vi ikke at udtale, at det ikke fra vor Side har været tilsigtet at underkende Lovforslagets Indhold, men derimod at gøre samme mere fyldestgørende ved den af os foreslaaede Tilføjelse til § 4. Under Forudsætning af, at Udvalget ikke kan bifalde vor Hensigt, udtaler vi Ønsket om, at det foreliggende Forslag ophøjes til Lov.“

Denne Skrivelse indkom til Folketingsudvalgets Formand, men først efter tredie Behandling i Folketinget. Det ses heraf, at det er en Misforstaaelse, naar man fra en enkelt Side mente, at Søfolkernes Repræsentanter ikke interesserede sig for det heromhandlede Lovforslags Gennemførelse.

Hvad angaar den anden Part i Sagen, Skibsrederne, er det oplyst i Folketingsudvalgets Betænkning og tillige oplyst for mig, at medens Redernes Organisationer for en Del Aar siden maatte siges at stille sig uvilligt overfor en Lovgivning af denne Art, har man nu ment at burde indtage det Standpunkt at forholde sig neutral, at undlade nogen Art af Protester mod denne Lovgivnings Gennemførelse.

Jeg skal tillade mig at anbefale dette